

**Pokud byste
někoho zabili,
pamatovali byste si
to. Nebo snad ne?**

Bestsellerový autor,
který prodal již miliony
výtisků, se vrací
na Vnější Hebridy.

**UMRLČÍ
CESTA
PETER
MAY**

HOST

PRVNÍ KAPITOLA

Ze všeho nejdřív si uvědomuju chuť soli. Plní mi ústa. Agresivně. Pronikavě. Prostupuje celou mou bytostí a tlumí všechny ostatní smysly. Do chvíle, než se mě zmocní chlad. Přeběhne mi po zádech a sevře mě do své náruče. Drží mě tak pevně, že se nedokážu pohnout. Můžu se jen třást. Prudce a nekontrolovaně. V hloubi mysli však vím, že je to dobře. Moje tělo se snaží vyrobit teplo. Kdybych se netřásl, byl bych mrtvý.

Trvá celou věčnost, než se mi podaří otevřít oči. Okamžitě jsem oslepen světlem. Hlavu mi zasáhne spalující bolest. Zornice se rychle stahují, aby mi pomohly zaostřit na svět. Ležím na břiše, na rtech i v nose cítím písek. Prudce zamrkám a slzy mi vymývají oči. Potom vidím jen písek, který se táhne až k rozmazanému horizontu. Je rozdělený do úzkých pruhů. Platinově bledý. Téměř vybělený.

Začínám vnímat vítr. Tahá mě za oblečení a posílá nesčetná zrnka písku v tenoučkém závoji po pláži, v proudech a vírech jako voda.

Přinutím se zvednout na kolena, zdá se, že v těle nemám cit. Mými svaly pohybuje spíš paměť než vůle. Hned nato můj žaludek vyvrhne svůj obsah na písek. Byl plný hořké mořské vody, která mě teď pálí v ústech a hrdle. Hlavu mám svěšenou mezi rameny, podpírají

ji třesoucí se paže. Vnímám jasně oranžovou barvu plovací vesty, která mi nejspíš zachránila život.

V té chvíli poprvé zaslechnu moře, je hlasitější než vítr. Odděluje se od dotěrného zvuku v mojí hlavě, od toho otřesného zvonění, v němž se topí téměř všechno ostatní. Jen bůh ví, jak se mi to podařilo, ale stojím na zesláblých nohou, v džínách a teniskách a svetru pod záchrannou vestou, ztěžklý mořem, jehož váha mě táhne k zemi. Snažím se ovládnout dech a přitom se mi třesou plíce. Za pláží a fialovými a hnědými dunami vidím vzdálené kopce a šedé skály vyrůstající z tenké, rašelinné půdy lpící na jejich úbočích.

Za mnou se mělké, tmavě zelenomodré moře přelévá přes další pole písku ke vzdáleným tmavým obrysům hor, které stoupají k zamračenému a nepřívětivému nebi. K obloze roztráštěné střepinami slunečního světla, které se leskne v oceánu a které ozařuje kopce. Záblesky tmavě modré barvy mi připadají překvapivé a neskutečné.

Netuším, co je to za místo. Poprvé od chvíle, kdy se mi vrátilo vědomí, si po náhlém, ostrém a bolestivém bodnutí úzkosti uvědomuju, že nemám sebemenší tušení, kdo jsem.

Toto dusivé zjištění přehluší vše ostatní. Chlad, slaná chuť, pálení od žaludku až do úst. Jak je možné, že nevím, kdo jsem? Jistě to bude jen nějaké dočasné zmatení. Ale čím déle tu stojím v poryvech větru, téměř nekontrolovatelně se třesu, cítím bolest, chlad a znepokojení, tím více si uvědomuju, že jediný smysl, který se mi ne navrátil, je ponětí o vlastní totožnosti. Jako kdybych obýval tělo cizího člověka, do jehož nezmapovaných vod mě naprosto nevědomého vyplavilo moře.

S uvědoměním přichází i něco temného. Není to vzpomínka nebo pocit, ale povědomí o něčem tak strašném, že si na to ani v nejmenším netoužím vzpomenout, ani kdybych mohl. Něco zastřeného... čím? Strachem? Vinou? Ze všech sil se snažím zaostřit.

Nalevo ode mě stojí chata, téměř na samém kraji mořského pobřeží. Z kopců nad ní se žene potok. Je hnědý od rašeliny a vykrajuje si klikatou cestu hladkým pískem. Z upraveného zeleného svahu vyrůstají náhrobky, zdánlivě náhodně roztroušené za vysokou kamennou zdí a plotem s ostnatým drátem. Duchové staletí vše pozorují z ticha věčnosti. Sledují mě, jak se potácím po písku a zapadám do něj téměř po kotníky. Daleko napravo ode mě, na vzdáleném břehu, stojí kousek nad pláží karavan a vedle něj silueta člověka. Rýsuje se na pozadí kopců ve slunečním světle. Je příliš daleko na to, abych mohl určit, jakého je pohlaví, velikosti nebo podoby. Zvedá ruce k bledému obličejí a s nimi i oba lokty. Uvědomím si, že dotyčný přiložil ke zvědavým očím dalekohled a sleduje mě. Chvilí přemáhám nutkání zakřičet o pomoc, ale jsem si vědom toho, že i kdybych měl sílu, můj hlas by zanikl ve větru.

Místo toho se tedy zaměřím na cestu, která se vine skrz duny k temné stuze štěrkové jednoproudé silnice. Ta přiléhá k linii blízkého břehu a mizí v dálce za mysem.

Musím vynaložit obrovskou vůli, abych se probrodil pískem a špičatou pobřežní trávou svazující duny, abych vykulhal po úzké cestičce, která se mezi nimi táhne k silnici. Na chvíli se ocitám v úkrytu před neutuchajícími poryvy větru. Zvednu hlavu a vidím, že po cestě mi jde naproti nějaká žena. Je postarší. Vítr jí z kostnatého

obličej stahuje dozadu ocelově šedé vlasy. Její kůže je pevně napnutá a dává tak vyniknout jejím výrazným rysem. Má na sobě parku se staženou kapucí, černé kalhoty a růžové tenisky. Kolem nohou jí poskakuje drobný uštěkaný psík, který rychle kmitá krátkými nožičkami, aby ji dohonil a srovnal se s jejími delšími kroky.

Když mě zahlédne, zničehonic se zastaví. Vidím v jejím obličejí úlek. Zpanikařím a téměř okamžitě mě svírá strach z toho, co leží za tím černým závěsem neznámé minulosti. Přibližuje se ke mně, teď už spěchá a tváří se ustaraně. Přemýšlím, co jí můžu říct, když nemám nejmenší ponětí, kdo ani kde jsem, ani jak jsem se sem dostal. Ona mě však od nutnosti hledat slova zachrání.

„Pane bože, pane Maclean, co se vám stalo?“

Tak to jsem tedy já. Maclean. Zná mě. Na okamžik mě zalévá pocit úlevy. Nic si však nevybavuju. Poprvé slyším svůj hlas, tichý a ochraptělý. Ani já sám ho téměř neslyším. „Měl jsem nehodu na lodi.“ Slova mi nečekaně unikají z úst. Přemýšlím, jestli vůbec mám nějakou loď. Na ženě však není znát překvapení.

Bere mě za paži a vede mě po cestě. „Pro boží rány, chlape, vy z toho budete mít smrt. Zavedu vás k chatě.“ Její uštěkaný psík mi málem podrazí nohy. Pobíhá mi kolem nich a skáče po mně. Žena ho okřikne, ale zvíře jí nevěnuje žádnou pozornost. Slyším ji mluvit, z úst jí vycházejí slova, ale nedokážu se na ně soustředit. Kdyby na mě mluvila rusky, nepoznal bych to.

Procházíme kolem hřbitovní brány. Z nové, lehce vyvýšené polohy mám výhled na pláž, na kterou mě pohodil příliv. Jsou to skutečně obrovské, rozvířené

mělké prsty z tyrkysu položené mezi stříbrnými břehy vinoucími se ke kopcům, jejichž silueta se vlní na jihu. Obloha se trochu protrhala, světlo je ostřejší a jasnější, a oblaka v odstínech bílé, šedé a cínové na modrém nebi vypadají jako namalované štětcem. Pohybují se rychle ve větru a vrhají na písek pod nimi závodící stíny.

Za hřbitovem se zastavujeme u asfaltového pruhu, který se svažuje mezi křivými ploty, pokračuje za kovovým roštem zabraňujícím dobytku v průchodu, až k jednopatrové chatě. Ta se hrdě vypíná mezi dunami a vyhlíží na písčnou plochu. Na vyřezané nalakované ceduli upevněné mezi dvěma kůly stojí černými písmeny nápis „Chata v dunách“.

„Chcete, abych šla s vámi?“ slyším její hlas.

„Ne, jsem v pořádku. Mockerát vám děkuji.“ Vím však, že v pořádku rozhodně nejsem. Jsem prochladlý zevnitř a uvědomuju si, že jestli se přestanu třást, mohl bych usnout a nikdy se neprobudit. Potácím se dolů po cestě a jsem si vědom, že mě žena sleduje. Neohlížím se. Za brankou z trubek je cesta, vede k nějaké zemědělské stavbě. Na konci cesty stojí kůlna s betonovou podsadou, přímo naproti dveřím v průčelí chaty. Bílý skotský horský poník, který se krmí řídkou trávou za plotem, zvedá hlavu a také mě zvědavě sleduje, jak lovím v mokřých kapsách klíče. Pokud je toto moje chata, tak od ní určitě někde mám klíče, nebo snad ne? Nemohu je najít, a tak rovnou zkusím vzít za kliku. Dveře nejsou zamčené. Když se otevřou, málem mě porazí čokoládový labrador, který nadšeně štěká a odfrkuje. Oči má doširoka otevřené a usmívá se, opírá se mi tlapami o hrudník a olizuje mi obličej.

A pak mizí pryč. Proběhne brankou a žene se dunami. Volám na něj: „Brane! Brane!“ Slyším svůj vlastní hlas a připadá mi, že patří někomu jinému. S náhlým píchnutím naděje si uvědomím, že znám jméno svého psa. Možná že se mi brzy vybaví i všechno ostatní.

Bran moje volání nevnímá a za chvíli mi mizí z dohledu. Přemýšlím, kolik hodin jsem asi byl pryč a jak dlouho byl ten pes zavřený v domě. Ohlédnu se k silnici a podívám se na asfaltový plácek za domem a dochází mi, že na něm neparkuje žádné auto, což mi na takto odlehlém místě přijde zvláštní.

Vtom ucítím nával nevolnosti, tělo mi opět připomíná, že se musím rychle zahřát a svléknout ze sebe všechno oblečení.

Dopotácím se do předsíně, která podle všeho funguje i jako sklad. Je v ní pračka a pod oknem a pracovním stolem stojí sušička. Pod plechovými kryty jemně přede topný elektrický kotel. U zdi po mé levici je dřevěná lavice, nad kterou visí řada kabátů a bund. Pod lavicí jsou pohorky a holínky a na podlaze je zaschlé bláto. Skopnu z nohou boty, strhnu ze sebe záchrannou vestu a vrátce se potácím do kuchyně. Když procházím otevřenými dveřmi, přidržím se jejich rámu.

Člověk se cítí neskutečně zvláštně, když vstoupí do domu, o němž ví, že je jeho, ale nic v něm mu nepřipadá povědomé. Řada pracovních stolů a kuchyňských skříněk nalevo. Dřez a plotna. Mikrovlnná trouba a elektrická trouba. U protější stěny stojí pod oknem s širokým výhledem na pláž kuchyňský stůl. Je pokrytý novinami a starými dopisy. Notebook je otevřený, ale přepnutý do režimu spánku. Mezi těmi věcmi jistě najdu nějaké

indicie, které mi prozradí mou totožnost. Mám však na starost naléhavější záležitosti. Naplním varnou konvici a zapnu ji a potom se průchodem vydám do obývacího pokoje. Francouzská okna vedou na dřevěnou verandu se stolem a židlemi. Výhled je překrásný. Z kruhového okénka na protější zdi je vidět hřbitov. V rohu stojí kamna na dřevo. Kolem skleněného konferenčního stolku jsou postavené dvoumístné kožené sedačky. Dveře vedou do chodby, která se táhne po celé délce chaty jejím středem. Napravo jsou další dveře, za nimiž je velká ložnice. Postel není ustlaná. Když vstoupím dovnitř, všimnu si hromady oblečení na židli. Předpokládám, že je moje. Další dveře místnost spojují s koupelnou se sprchou. Víím, co musím udělat.

Roztřesenými prsty ze sebe sundávám mokré šaty a nechávám je ležet tam, kde dopadly na zem. Zesláblýma nohama se dostanu do sprchy.

Voda se ohřívá velice rychle. Jakmile pod ni vstoupím, málem se z tepla, které mi zalije celé tělo, podlomím. S roztaženými pažemi a dlaněmi opřenými o dlaždice se snažím udržet na nohou. Zavřu oči. Cítím se slabý, a tak jen stojím pod proudem vody až do chvíle, kdy mi její horko začne prosakovat až do duše.

Netuším, jak dlouho tam jsem, ale poté co jsem se přestal trást, se spolu s teplem vrátil černý mrak úzkosti, který se na mě tak bolestivě snesl na pláži. Pocit něčeho nevyslovitelného, na co si nedokážu vzpomenout. Zároveň s ním i krušné vědomí, že stále netuším, kdo jsem. Ještě znepokojivější však je, že ani nevím, jak vypadám.

Vyjdu ze sprchy a rychle se otírám velkou měkkou osuškou. Zrcadlo nad umyvadlem je zamlžené, takže

když se do něj chci podívat, vidím jen růžovou šmouhu. Natáhnu si župan zavěšený na dveřích a vrátím se do ložnice. Mám pocit, že v domě je horko a chybí v něm vzduch. Podlaha pod nohama je teplá. Jakmile mi teplo naplní celé tělo, pocítím všechna bolavá místa. Svaly na ruce, nohou a trupu jsou ztuhlé a bolí. V kuchyni hledám kávu, podaří se mi najít sklenici instantní. Dám do hrnku několik lžiček a zaliju je horkou vodou z konvice. Vidím sklenici s cukrem, ale netuším, jestli si ho do kávy dávám. Ustrknu kouřící černou tekutinu, málem si popálím rty, a říkám si, že ne — chutná mi taková, jaká právě je.

Téměř s obavami si šálek odnesu zpátky do ložnice a položím ho na toaletní stolek. Sundám si župan a jdu se postavit před vysoké zrcadlo na dveřích šatní skříně, abych se podíval na odraz zírajícího cizince.

Nedokážu ani popsat, jak odtrženě si člověk připadá, když se na sebe dívá, ale nepoznává se. Jako kdybyste patřili někam mimo to cizí tělo, které právě obýváte. Jako kdybyste si ho prostě jen půjčili, nebo si ono půjčilo vás, jako byste k sobě vzájemně nepatřili.

Na mém těle mi nic nepříjde povědomé. Mám tmavé vlasy, nejsou dlouhé, jsou však docela kudrnaté a krouťí se mi na čele v mokrých vlnách. Ten muž, který mě zkoumá pronikavě modrýma očima, mi připadá pohledný, jestli ho tedy dokážu hodnotit objektivně. Poměrně vysoké lícní kosti a důlek na bradě. Moje rty jsou bledé, ale celkem plné. Pokouším se usmát, ale v mém šklebu není ani náznak radosti. Odhalím tak zdravé, silné bílé zuby a přemýšlím nad tím, jestli jsem si je nechal bělit. Znamenalo by to, že jsem marnivý? Odněkud se

nečekaně vynoří vzpomínka na někoho, koho jsem znal a kdo pil kávu brčkem, aby si neobarvil oslnivě bílé zuby, v nichž bělidlo zanechalo mnoho pórů. Ale možná toho muže neznám, možná jsem se o tom jen někde dočetl, nebo jsem to viděl ve filmu.

Zdá se, že jsem štíhlý a v kondici, jen mám trochu větší břicho. Můj penis je ochablý a velice malý — doufám, že je jen scvrklý zimou. Najednou se usmívám, a tentokrát doopravdy. Takže jsem marnivý. Nebo si možná jenom nejsem jistý svou mužností. Je bizarní, když člověk nezná sebe sama a najednou musí hádat, kdo je. Nejde o vaše jméno, ani o vzhled, ale o vaši podstatu. Jsem chytrý, nebo hloupý? Jsem vznětlivý? Jak snadno začnu žárlit? Jsem štedrý, nebo sobecký? Jak je možné, že nic z toho nevím?

A co se věku týká... Proboha, kolik mi je let? Jak těžko se to určuje. Vidím, že kolem spánků už začínám šedivět a kolem očí už mám jemné mimické vrásky. Kolem pětatřiceti? Čtyřicet?

Na levém předloktí mám jizvu. Není čerstvá, ale je dost vystouplá. Nějaké staré zranění. Nějaká nehoda. Na hlavě mám škrábanec. Mezi černými vlasy mi pomalu protéká krev. Na rukou a předloktích vidím také několik malých červených pupínek s malými stroupyky ve středu. Že by to byla nějaká kousnutí? Ale nebolí ani nesvědčí.

Ze sebehodnocení mě vytrhne štěkání u dveří. Bran se vrátil ze své výpravy mezi duny. Natáhnu si župan a jdu mu otevřít. Nadšeně kolem mě poskakuje, otírá se mi o nohy a cpe mi čumák do dlaní. Hledá v nich útěchu a uklidnění. Uvědomím si, že je určitě hladový. V před-síni je plechová miska, kterou naplním vodou. Když ji

začne žízlivě hltat, jdu hledat psí krmení a najdu ho ve skřínce pod dřezem. Pytel malých žlutohnědých granulí a další misku. Povědomý zvuk krmiva rachotícího o misku přivolá hladově čenichajícího Brana do kuchyně. Ustoupím a dívám se, jak se krmí.

Alespoň můj pes mě poznává. Můj pach, zvuk mého hlasu, výrazy v mém obličejí. Jak dlouho už tu s ním asi žiju? Myslím, že je docela mladý. Dva roky, možná méně. Takže ho nemám dlouho. Kdyby mohl mluvit, kolik by mi toho dokázal říct o mně, o mojí minulosti, o mém životě v době, než do něj vstoupil? Znovu se rozhlédnu. Tady bydlím. Na zadní stěně v kuchyni poznávám mapu skotských Vnějších Hebrid. Netuším, odkud to vím. Nacházím se právě tam? Někde v tom bouřemi zmítaném souostroví v nejzazším severozápadním koutě Evropy? Mezi věcmi na stole najdu roztrženou obálku. Zdvihnu ji a vytáhnu z ní přeložený list. Účet za elektřinu. Rozbalím ho a dozvím se, že byl odeslán Nealu Macleanovi na adresu Chata v dunách, Luskentyre, ostrov Harris. Najednou tedy znám celé své jméno a bydliště.

Sednu si k notebooku a přejeďu prsty po trackpadu, abych ho probral ze spánku. Plocha je prázdná, je na ní pouze ikona pevného disku. Z docku otevřu poštovní schránku. Je prázdná. Dokonce ani v koši nic není. Ve složce s dokumenty také není nic než blikající prázdnota, stejně jako v koši v docku. Jestli je tohle můj počítač, zdá se, že v něm o mně není ani zmínka. To tvrdé, bílé světlo mi téměř bolestivě září do očí. Zaklapnu notebook a rozhodnu se ho prozkoumat později ještě jednou.

Přesunu pozornost ke knihám lemujícím policičky v knihovně pod mapou. Vratce se postavím a jdu se podívat. Jsou to příručky. Oxfordský slovník angličtiny, tezaurus, tlustá encyklopedie. Slovník citátů. Potom řady levných brožovaných knih, detektivek a červené knihovny, vegetariánské kuchařky, recepty ze severu Číny. Ohmatané zažloutlé stránky. Instinkt mi napovídá, že nejsou moje. Na knihovně leží hromádka knih, které mi připadají novější. Dějiny Hebrid. Výpravná fotografická kniha pojmenovaná jednoduše *Hebridy*. Jsou mezi nimi i nějaké turistické mapy a letáky a ohmataná brožura s poutavým názvem *Záhada Flannanových ostrovů*. Podívám se nahoru na mapu na stěně a hledám je na zubatém pobřeží Vnějších Hebrid. Chvilku mi trvá, než je najdu, ale jsou tam. Flannanovy ostrovy. Osmnáct, možná dvacet mil západně od ostrova Lewis a Harris, kus na sever od souostroví St. Kilda. Skupinka ostrovů v obrovském oceánu.

Opět se podívám na brožuru ve svých rukou, otevřu ji a hledám úvod.

Flannanovy ostrovy, někdy známé také jako Sedm lovců, jsou malé souostroví nacházející se zhruba dvaatřicet kilometrů západně od ostrova Lewis. Svě jméno obdržely po irském knězi, svatém Flannanovi, který žil v 7. století. Od automatizace majáku na Eilean Mòr, největším z ostrovů, v roce 1971, jsou neobydlené. Jde také o dějiště záhady, která se zde odehrála v roce 1900, kdy všichni tři strážci majáku beze stopy zmizeli.

Znovu se dívám na mapu. Ostrovy mi připadají drobné, ztracené a osamělé v širém oceánu. Nedokážu si představit, jak se na nich dalo žít, trávit celé týdny nebo měsíce pouze ve společnosti dalších strážců majáku. Natáhnu k nim chvějící se prsty, jako kdyby papír mohl komunikovat s mojí pokožkou. Nic si však nevybavím. Opět ruku spustím a zabloudím pohledem na jihozápadní pobřeží ostrova Harris, kde najdu Luskentyre a žlutě vyznačenou pláž nazývanou Tràigh Losgaintir. Za ní je kus moře pojmenovaný Hlas Taransay a samotný ostrov Taransay, jehož hory jsem zahlédl za sebou, když jsem se poprvé na pláži zvedl na nohy.

Co se stalo předtím, než mě tam moře vyplavilo? Měl jsem na sobě záchrannou vestu, takže jsem musel být na lodi. Kam jsem jel? Co se stalo s lodí? Byl jsem sám? Z tolika otázek jsem ještě zmatenější, a tak se odvrátím. Hlava se mi plní bolestí.

Bran sedí v průchodu a sleduje mě. Když se na něj podívám, zvedne ke mně v naději hlavu. Moji pozornost však zaujme lahev whisky na stole. Proud zlatého světla jí propůjčuje vnitřní zář. Ve skříňce nad linkou najdu sklenici a téměř celou ji naplním. Bez přemýšlení a váhání do ní přileju trochu vody z kohoutku. Takto mám tedy rád svou *uisge beatha*. Zcela nevědomky se o sobě dozvídám útržky informací. Dokonce znám gaelský výraz pro whisky.

Chutná skvěle, je teplá a kouřová a nenápadně nasládlá. Prohlédnu si etiketu. Caol Ila. Ostrovní whisky. Světlá a rašelinná. Odnesu si sklenici a lahev do obyčejného pokoje, položím lahev na konferenční stůl a jdu k francouzskému oknu. Dívám se na písečné duny

a světlo, které je zalévá mezi stíny rychle se pohybujících mraků. Vtom si všimnu záblesku na opačném břehu. Letný odraz světla o sklo. Rozhlédnu se po pokoji, vzpomněl jsem si totiž, že na římse nad krbem jsem zahlédl dalekohled. Dojdu pro něj, položím sklenici vedle lahve a zvednu čočky k očím. Chvilí mi to trvá, ale nakonec ho nacházím: pozorovatele na opačném břehu, kterého jsem předtím viděl z pláže. Dalekohled mi prozrazuje, že je to muž. Vidím ho dost zřetelně. Dlouhé vlasy mu vlají ve větru a na úzkém, zlém obličejí má řídké vousy. Sleduje mě a vidí, že i já sleduju jeho.

Pořád se ještě trochu třesu, a proto mi dělá problém dalekohled udržet. Pohled na muže se mi rozostřuje. A přesto vidím, že on dalekohled sklání, otáčí se a jde ke karavanu za svými zády. V zadní části vozu vidím satelitní anténu a jakýsi malý rádiový vysílač. Vlevo zahlédnu otlučený land rover s plátěnou střechou. Obojí se nachází na vyvýšeném, odhaleném místě. Uvědomím si, že té oblasti úrodné travnaté půdy u pobřeží ostrovů se říká *machair*. Na jaře na nich rozkvétá mnoho divokých květin a krmí se na nich ovce, které díky tomu na talíř přijdou sladké a předsolené.

Položím dalekohled zpět nad krb, vezmu sklenici a sednu si na gauč obrácený k výhledu na pláž. Přemýšlím, kolik je asi hodin. Je těžké určit, jestli je ráno nebo odpoledne. Poprvé si uvědomím, že na ruce nemám hodinky. Ale podle vybledlého proužku kolem levého zápěstí na opálené, větrem ošlehané paži je jisté, že je mám ve zvyku nosit.

Oknem teď proudí sluneční paprsky. Cítím jejich teplo na chodidlech i celých nohou. Pomalu usrkávám ze

sklenice. Bran vyskočí na sedačku vedle mě a položí mi svou hlavu do klína. Nepřítomně ho hladím po hlavě a krku, abych nás oba utěšil, a pak už ani nevím, jestli jsem dopil svou whisky.